

opusdei.org

Tijd voor God en mijn hele gezin

Pedro, die zijn moeder verloor toen hij vijf was, studeerde architectuur aan de universiteit. Nu hij getrouwd is en acht kinderen heeft, vertelt hij hoe hij tot het besef kwam dat hij God en zijn hele gezin in zijn leven op de eerste plaats moest zetten.

17-5-2022

Ik ben geboren in Oporto, Portugal, in een gezin zoals vele anderen. Het ontbrak mij aan niets, behalve een

moeder, mijn moeder stierf toen ik vijf was.

Hoewel ik naar een katholieke school ging, beoefende mijn familie onze godsdienst niet en hadden we ook niet de gewoonte om als gezin te bidden. Maar mijn grootmoeder zei ons altijd te bidden voor de ziel van mijn moeder.

Alles wat ik over het leven van Jezus wist, hoorde ik tijdens de catechismuslessen op school en van mijn lerares op de lagere school, zuster Graça David. Toen ik ongeveer 7 of 8 jaar oud was, werd ik vooral aangetrokken door de boodschap van Fatima. Het idee dat er in de hemel een moeder is die vooral van kinderen houdt en ons de betekenis van lijden leert, was heel belangrijk voor mij.

Mijn vader wilde dat ik ingenieur werd, maar ik had in mijn hoofd gezet dat ik architect wilde worden.

Ik hield van tekenen en ontwerpen met zijn patronen en kleuren. Ik ging 's avonds uit met vrienden wanneer ik maar kon. Mijn vader stelde niet veel regels, maar hij eiste wel dat ik mijn huiswerk op tijd maakte. Hij gaf me altijd een grote vrijheid samen met een flinke portie verantwoordelijkheid, op straffe van een ferme tik op het juiste moment, als er een serieuzere opstandigheid ontstond!

Op 15-jarige leeftijd begon ik deel te nemen aan een club voor jongens in Oporto. Ik had die club leren kennen via een goede vriend van school die me uitnodigde voor een marathon-studiebijeenkomst. De Vega-club had een goede studieruimte en veel buitenactiviteiten, kampen en rugbywedstrijden op het strand. De sterke intellectuele omgeving daar trok me aan. We bespraken kunst, filosofie, geschiedenis, muziek, maar

ook sport en voetbal, en dat alles met een flinke dosis humor en plezier!

Het was daar dat ik leerde bidden, want in mijn huis was het alsof God niet bestond. Ik begon het Evangelie te lezen en probeerde regelmatig tijd met God door te brengen. Ik begon naar de Mis te gaan op zondag en soms ook door de week. Tot ik 17 was, ging ik regelmatig biechten. Maar rond die tijd besloot ik God op de tweede plaats te zetten, een "kennis" als het ware, als een vriend waar ik het contact mee verloren had. Schoolvriendschappen en voetbalwedstrijden leken belangrijker. Toen ik 17 was, had ik mijn eerste vriendin, maar na twee of drie maanden maakte ik het uit, omdat ik dacht dat de relatie geen toekomst zou hebben.

Op mijn 18de begon ik architectuur te studeren aan de universiteit. Ik woonde alleen, een uitstekende

gelegenheid om de vrijheid die ik zocht vleugels te geven. God speelde nog steeds een ondergeschikte rol in mijn leven, maar ik bleef tenminste zondags naar de Mis gaan en van tijd tot tijd ook biechten.

Toen ik 21 was, schreef ik me in voor het Erasmusprogramma om het vierde jaar architectuur aan een andere universiteit te doen. Brazilië had mijn eerste voorkeur, maar ik kreeg een aanbod uit Nederland dat te mooi was om af te wijzen.

Enkele maanden voordat ik naar Nederland vertrok, ontmoette ik mijn eerste vriendin weer en we hernieuwden de relatie die vier jaar eerder was beëindigd. Ik wist dat de tijd die we verwijderd van elkaar zouden doorbrengen een grote uitdaging zou zijn, en ik zei: "Raquel, als je wanneer ik terugkom uit Nederland nog vrij bent, is dat een teken dat we gaan trouwen!"

Toen ik in Nederland aankwam, in de stad Eindhoven, zocht ik een katholieke kerk. En ik begon dichter tot God te komen met een nieuwe verbintenis. In een vreemd land, zonder mijn oude vrienden in de buurt, was God de enige Vriend tot wie ik mij kon wenden.

Ik kwam tot het inzicht dat ik niet langer een gewone zondagschristen kon zijn. Ik kon niet langer een lauwe toewijding leven. Ik besepte dat God maar heel weinig vrienden heeft, en in Nederland werd dit besef nog sterker. Ik voelde Gods aanwezigheid op een manier zoals ik die nog nooit eerder had gevoeld. Ik sprak vaak met Hem gedurende de dag en vertrouwde al mijn werk aan Hem toe.

Ik begon elke week de Mis bij te wonen in het Nederlands en kwam in contact met Rafael, een Portugees die in Utrecht woonde en die me

weer in contact bracht met de vormingsactiviteiten van het Opus Dei. Ik begon veel meer te waarderen wat in Oporto zo dichtbij was geweest, een centrum van het Opus Dei. Maar om er in Nederland te komen waren vele kilometers per fiets en trein nodig met tweewekelijkse uitstapjes naar Utrecht en Amsterdam.

Uiteindelijk besloot ik dat ik een echte en trouwe vriend van God moest zijn. Aan het einde van het Erasmusprogramma was het voor mij duidelijk dat ik mij na mijn terugkeer in Portugal aan God zou geven, en deze weg zou lopen via een totale zelfgave in het Opus Dei, die mij zou helpen om God te integreren in mijn leven als architect. "Maar welke weg binnen het Werk zou het beste voor mij zijn?" vroeg ik mezelf af.

Ik keerde terug naar Porto na 9 maanden in Nederland. Raquel wachtte nog steeds op mij. Terwijl ik weg was, was Raquel op mijn suggestie zelfs begonnen met het bezoeken van activiteiten in een centrum van het Opus Dei in Oporto. We waren erg blij dat we op dezelfde golflengte zaten.

Toen ik mijn diploma architectuur had behaald, ging ik dagelijks naar de Mis voordat de lessen begonnen. Mijn vrienden waren verbaasd dit te zien. Ik begon met hen over God te praten op een natuurlijke manier zoals men over het nieuws van de dag praat.

Aan het begin van het academisch jaar besloot ik deel te nemen aan een bezinning voor universiteitsstudenten. Ik zei tegen onze Heer: "Dit is de plaats waar U me gaat laten zien wat U van me wilt!" Ik bracht de hele bezinning

door met vragen: "Heer, wat wilt U van mij?" "U weet dat ik bereid ben om U mijn hele leven te geven. Wat is Uw wil voor mij?"

Op de derde dag van de bezinning, zondag, nadat ik God om licht had gesmeekt en alleen maar stilte had gevonden, hoorde ik een stille stem in mijn hart: "Gebruik je vrijheid!"

Het was het licht waarnaar ik op zoek was! De last die ik maanden had gedragen verdween. Nu wist ik dat God wilde dat ik vrij handelde en ik koos er vrij voor om surnumerair te zijn, een gezin te stichten, een echtgenoot en een vader te zijn.

Hoe wonderbaarlijk is deze Vader van ons die ons vrij heeft geschapen en onze vrijheid heeft laten samenvallen met zijn Voorzienigheid. Wat een groot mysterie en wat een grote genade!

Sindsdien heeft zijn hand ons altijd geleid. Eerst mijn huwelijk met Raquel in 2010, daarna een redelijk stabiele baan voor ons tweeën, en toen kwamen de kinderen!

Maria kwam in 2011 en Clara in 2012. Toen Raquel zwanger was van Clara, begon ik God op voorspraak van Onze Lieve Vrouw te vragen of ik een andere baan kon krijgen, zodat ik meer tijd met mijn kinderen kon doorbrengen. Ik herinner me dat ik met een goede vriend een bedevaart maakte naar de kapel van Onze Lieve Vrouw van de Ontvangenis in Foz om deze genade uit de hemel te vragen.

En het werd werkelijkheid. Zonder grote verwachtingen ben ik begin 2012 een landbouwbedrijf begonnen terwijl ik nog steeds als architect in Oporto werkte. In 2013 stopte ik met het architectenbureau en wijdde ik me fulltime aan de landbouw.

Vandaag exporteer ik gedroogde biologische kruiden naar vijf Europese landen. De uitdaging is nu om een coöperatie van producenten te ontwikkelen die een aanzienlijk marktaandeel kan verwerven. Onze missie is gebaseerd op sociale en ecologische verantwoordelijkheid.

Ondertussen kwam Grace in 2013, Helena in 2015, Afonso in 2016, Isabel in 2018, Luísa de Guadalupe in 2019, en Joaquim in 2021. Ik vraag om jullie gebed voor hen allen, zodat we mogen weten hoe we hen kunnen opvoeden in een sfeer van vreugde en vrijheid.

---

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://opusdei.org/nl/
article/tijd-voor-god-en-mijn-hele-gezin/
\(21-3-2026\)](https://opusdei.org/nl/article/tijd-voor-god-en-mijn-hele-gezin/)